

De selv siger — kommen hjem til Forretninger og Vrøvl og Selskabelighed; det er saamænd Forklaring nok, naar Talen er om en Konstitution af vor hjemlige sødsuppelige Art, selv om den ogsaa hører til Krafttypen.“

Han sagde det sidste med et eget, ondt Glimt i sine smaa, lidt skelende Øjne, hvad Per dog ikke lagde Mærke til. Han hørte overhovedet knap paa ham længer. Efter at have faaet Sikkerhed for, at han ikke gik omkring med Spiren til en Lungesygdom, følte han sig helt vel og ønskede blot at blive den snaksomme Mand kvit.

Da Lægen var gaaet, stod han straks op. Med forynget Livsfølelse gik han nynnende op og ned i Værelset og klædte sig paa, spiste derpaa Frokost med temmelig god Appetit og satte sig til sit Arbejdsbord. Virkelysten var pludselig vaagnet i ham. Han fik sine Tegninger frem, desuden Maale-redskaber, Tabelværker og lignende Hjælpemidler. Nu skulde der fyres under! *Full steam!*

Han havde faaet alt ordnet til Arbejdet, da han opdagede den Bog, han var begyndt at læse i, inden Doktoren kom. Han havde dengang kastet den hen paa Bordet mellem Tegnerullerne, og nu kunde han ikke lade være at kigge i den, inden han lagde den tilside. Bogen havde et Mærke paa det Sted, hvor han havde læst; det var Platons Beretning om Sokrates' og hans Disciples frimodige Samtale om Døden umiddelbart før den store Lærers Henrettelse. Hans Blik faldt paa det Sted, hvor Sokrates taler om Legemet som den tunge og klæbrige Dejj, hvormed Sjælen er sammenæltet, og som gør, at Menneskene aldrig paa tilfredsstillende Maade kommer i Besiddelse af, hvad de eftertragter, forsaavidt dette da ikke er det lave og uædle.